eius labores, qualescunq; sunt, censeo. Brunfelsio in hoc studio illustrandæ rei herbariæ
Euricius Cordus succesſit Euricus Cordus, uir præter singularem poëtices, aliarumq; disciplinarũ eruditionem, integerrimus ac diligentiſsimus. Quantum autem rei herbariæ uindicandæ ab interitu profuerit, Botanologicon quod ille posteritati suæ diligentiæ testem reliquit, abundè testatur, adeò ut nunc nostra cõmendatione huic non opus sit. Hoc tamen in præsentia dicere uolui, uirum hunc longiori uita fuisse digniſsimum, ut qui opera sua instaurandæ herbariæ medicinæ plurimum momenti adferre potuisset. Sed quod parenti per ipsa fata non fuit integrum perficere, hoc filius, quem post se reliquit, Valerius Cordus, optimæ spei iuuenis, et
Valerius Cordus incredibili quodam cognoscendarũ stirpium studio amoreq; flagrans, nisi dij quoq;, quod longè absit, illi uitam longiorẽ inuideant, cumulatè præstabit. Cum enim nunc paternis uestigijs strenuè insistat, nõ est cur uelit quasi in medio cursu gradum sistere. Post Euricium Cor-
Hieronymus Tragus. dum in hanc arenam descendit Hieronymus Tragus, qui anno abhinc altero, cum iam propémodum hos cõmentarios absolueramus, germanicũ scriptum bene longum de stirpibus publicauit. Cuius quidem conatus mihi ualde probantur. Nam etsi mihi cum eo nulla intercedit familiaritas, apparet tamen in hoc homine mira quædam in inquirendis stirpibus diligentia. Et quidem hunc non esse imperitum herbarum, earundem descriptiones quas affert palàm testantur. Eiusmodi enim magna ex parte sunt, ut oculis suis inspexisse hũc herbas quas pingit abundè demonstrent. Atq; hoc quidem nomine laudem meritus est nõ uulgarem, potuissetq; multorũ euitare reprehensionẽ, nisi singulis ferè herbis sua ex Dioscoride nomina accersere uoluisset: quasi uerò Dioscorides omnium regionum stirpes descripsisset, cognitasq; habuisset, cum tamen cõstet quamuis propémodũ terram suas priuatim ferre herbas. Dum itaq; omnibus stirpibus sua ex Dioscoride nomina imponere studet, dictu mirum quàm interdum temerè admodum, probatas & multis iam seculis receptas Dioscoridis lectiones immutare ac deprauare cogatur. Quod quidem ius præter necessitatem immutandi loca autorũ non solum sibi Tragus, uerumetiam alij quidam, idq; magno cum supercilio, usurpant: ut nihil mirum sit raros esse admodum autores, quamuis optimi sint, quos nõ infinitis mendis contaminatos uideamus. Neque enim alia est maior deprauandi bonos autores occasio, quàm cum quisq; quod maximè placet in ijs immutandis statuit. Qui enim fieri potest ut dum quiuis pro suo arbitrio nunc demit, nunc adijcit aliquid, maneat illabefacta genuina & legitima scriptoris sententia? Quare non minus uerè quàm lepidè quidam dixit, eos libros esse optimos, qui nullam prorsus lituram experti essent. Cum igitur is mos temerè quæuis in bonis autoribus immutandi nobis semper suspectus & infensus fuerit, diligenter admodum cauimus ne quid facile in Dioscoride mutaremus, nisi ut idipsum faceremus manifestiſsimæ correctiõnis, aut Plinius, aut alius quispiam fide dignus autor moneret cogerétue. Sed ad Tragum reuertamur, qui quum strenuè annititur ut singulis herbis nomina ex Dioscoride imponat, in alterum peccatum incidit, ut nõ raro falsas & adulterinas facultates, quod perniciosiſsimũ esse nemo nõ nouit, eisdem assignet. Hactenus tum exterorũ, tum etiam nostræ gentis uirorum aliquot sanè eruditorum, qui editis scriptis rem herbariam iuuare studuerunt, honorificam facere mentionem uoluimus, ut quàm bene de nobis totaq; posteritate meriti essent ostenderemus, & ut extaret etiam erga iam mortuos aliqua grattitudinis nostræ significatio. Cæteros qui de ea medicinæ parte scripserunt nihil moror, ut quos constet plus illi tenebrarũ offudisse, quàm lucis attulisse, taceo quod eorum scripta multis ac grauibus erratis plena sint. Verũ inter omnes herbarios libros qui hodie extant, nulli sunt qui plus crassiſsimorum errorum habeant, quàm illi quos iam iterum atq; iterum edidit Egenolphus typo-
Egenolphi herbarij libri. graphus. Nam multis in locis unam atq; eandem herbam pro duabus tribúsue, ijsq; & forma & facultatibus distantibus, pingit. Sic ex uno quidem Polygonato, Dictamnũ & Elle-

borum

borum album facit. Vna etiam pictura Atriplicem & Mercurialem ex
nomine tres inter se differentes herbas describit. Omitto alia multa quæ
tenuem herbarum notitiam habeat, primo statim aditu deprehendet. De
dixisse satis sit, me mirari maiorem in modum cur suis pyxidibus non app
dentes pharmacopolas, aut illorum ministros præcinctos corio, cum me
scas, & aquæ naues, atq; in ijs ad transtra sedentes nautas adhiberi curau
magni faciat cõmoda studiosorũ, & ad rem augendam magis attentus sit,
lius officina prodire eiusmodi libros. Porrò ut eô tandem quô tendebat a
ego quidem paulò antè cõmemoratorum longè doctiſsimorum uirorum stu
de historia stirpium commentarios maximis cum uigilijs tum sumptibus
initio quicquid ad uniuersam cuiusque stirpis historiam attinet, omnibus
cisis, breuiter, & ordine, ut confidimus, optimo, eodemq; perpetuo, comp
inde singulis stirpium historijs, uiuas & ad naturæ æmulationem à nullo
nium dixerim, artificioſius expreſsas imagines adiecimus: idq; nulla alia
ea quæ nudis uerbis exponit historia, certius exprimeret, atqueadeo alti
pictura. Neque sanè peregrinarum tantum stirpium, suaq; sponte in
haud prouenientium, quarum tamen plus centum ijs in commentarijs stud
ſluras dedimus: uerumetiam uulgarium, & earum quæ iuxta sepes ac d
ueniunt. Idq; ut faceremus duabus potiſsimum rationibus moti sumus.
riæ medicinæ studioſi earundem etiam historiam integram, & in ordine
rent, quæ magna ex parte à ueteribus non est tradita, apud recentiores
ca & confuſa. Dein ne posteris nostris accidat quod nobis euenisse ne
ut scilicet quæ hodie sunt omnibus notiſsimæ stirpes, illis prorsus incogni
est qui nesciat Dioscoridis seculo pleraſq; herbas tam notas fuisse, ut illi
dem notas, quibus à posteris suis agnoscerentur, tradere? Quod si tamen
etiam herbariæ rei homines perconteris, nemo erit qui eas cognoscet.
gligentia, aut temporum iniuria eueniat ut è notitia hominum uulgares
tæ stirpes excidant, earundem etiam historias & imagines ijs nostris
rendas esse duximus. Et quare notas & uulgares admodum stirpes co
sæpius maior illis uis insit, quàm ijs quæ à remotiſsimis extremisq; orbi
ne maximis sumptibus conquiſita, importantur? Nam quid Polygono m
contemptius? omnium siquidem conculcatur pedibus: quod si tamen uim e
do sanguine obtinet experiri uolueris, nihil eo præstantius dices. Posse
ta commemorare, sed in re nota non est cur temerè uerba fundamus.
quam diuersis copijs iunctis nobis contra uarios morborum insultus aci
ret, tam nostratium quàm exterarum stirpium tum historias tum ima
oculis subijcere placuit. In acquirendis autẽ peregrinis et radicibus &
inde terræ mandata nobis feliciter prouenere, multũ nobis profuit Hier
medicus Noricus, homo & herbarũ aliarumq; multarũ rerum peritiſsi
cõmemorare uolui, ut nostræ amicitiæ ac charitatis aliquod apud posteros
& ut studioſi quantum huic bono & erudito uiro, qui sua nobis nunquam
rent palàm intelligerent. Cæterum cum multarum stirpium quas neq;
ueteres cognouerunt historias huic operi inseruerimus: nam cum magna
rariæ, atq; adeò in quotidiano multorũ, maximè chirurgorũ, usu, prætere
uimus: illarũ certè usitatis atq; adeò barbaris nobis utendum fuit nomen
dem latinis destitueremur. Maluimus enim uti ineptis minusq; latinis